

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **V. B.**, narozen dne X, státní příslušnost U.,
bytem R., H.,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. X

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10. 10. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podanou dne 29. 6. 2017 nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jež by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce ze země původu a obav z návratu do ní. Tvrzení žalobce, že se dozvěděl, že mu byl vydán a doručován povolávací rozkaz k nástupu do u. armády, a že se obává z důvodu jeho nepřevzetí a nenastoupení k odvodu možného zadržení či zařazení do aktivní služby, považoval žalovaný za nevěrohodné. Nebyl-li mu povolávací rozkaz doručován před tím, než žalobce podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany, tj. před 11. 3. 2016, tedy v době, kdy k opakovaným mobilizačním skutečně docházelo, je jeho povolání v době, kdy podle zpráv žalovaného i podle výnosů prezidenta u. republiky dochází naopak k demobilizaci a v konfliktních oblastech slouží pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, podle názoru žalovaného velmi málo pravděpodobné. I pokud by však došlo k povolání žalobce k výkonu vojenské povinnosti, nelze dle názoru žalovaného takovou skutečnost považovat za azylově relevantní důvod, neboť případné potrestání za nesplnění branné povinnosti nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, branná povinnost jako taková patří mezi základní státoobčanské povinnosti, což uznávají i mezinárodní smluvní instrumenty - tzv. Ženevské konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Z žalobcem uváděných skutečností nelze dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů vymezených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí není v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), řádně odůvodněno, a je tak nepřezkoumatelné, rovněž tak jeho výroková část *„nedostála požadavků na přesnost a určitost“*, což rovněž způsobuje jeho nezákonnost. Namítl, že žalovaný dostatečně nezkoumal žalobcem tvrzené azylové důvody, jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany označil za nedůvodnou a nevedl s žalobcem příslušné správní řízení. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost rozhodnou pro přiznání mezinárodní ochrany, a žalovaný tak v rozporu s § 3 s. ř. nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce je toho názoru, že měl být žalovaným vyzván k doložení adekvátních dokladů, jestliže byly součástí spisového materiálu pouze doklady, jež neprokazovaly skutečnost, již měl žalobce zjevně v úmyslu prokázat. Dále namítl, že žalovaný vycházel zejména ze skutečností jím zjištěných v rámci jiného správního řízení, jež tak nemohou dostatečně prokázat *„aktuální skutkový stav žalobce“*. Žalobcem uváděný důvod – povolávací rozkaz do u. armády – je nepochybně novou skutečností odůvodňující žalobcovy obavy z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo obavy z hrozící vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, a žalovaný tak nebyl oprávněn řízení o žádosti zastavit.
4. Žalobce dále poukázal na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, dle níž nelze po uprchlíkovi spravedlivě požadovat, aby dokázal každou část svého příběhu, a je tak na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky k zajištění nezbytných důkazů pro posouzení žádosti. Ve vztahu k postupu žalovaného pak namítl, že ten disponuje *„rozsáhlým aparátem určeným právě k zjišťování informací relevantních pro azylová řízení, má, ohledně přístupu k informacím o situaci v zemích původu, v řízení o azylu oproti žadateli o azyl mnohem silnější postavení“*. Bylo tedy na místě, aby si žalovaný,

pochyboval-li o žalobcem tvrzených skutečnostech, obstaral informace umožňující mu objektivně rozhodnout, zda žalobcem tvrzené skutečnosti mohou či nemohou nastat, případně jej vyzval k jejich náležitému prokázání. Uzavřel tedy, že žalovaný nedostál své povinnosti, když žalobce uvedl azylově relevantní skutečnosti ve vztahu k jeho odchodu z vlasti, ale žalovaný je řádně neověřil a nevyzval žalobce k jejich prokázání.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítl, že žalobcův žalobní návrh je zčásti nepřezkoumatelný, když netvrdí, jaké konkrétní vady způsobují jím tvrzenou nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Namítal-li žalobce, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavku na přesnost a určitost, není dle názoru žalovaného takové žalobní tvrzení projednatelné, neboť neobsahuje vyličení nedostatků, jimiž konkrétně by mělo napadené rozhodnutí trpět. Pokud žalobce uváděl, že novou skutečností, na jejímž základě mělo dojít k opětovnému posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl povolávací rozkaz k výkonu vojenské služby v u. armádě, s touto skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Podotkl, že řízení o opakované žádosti (o udělení mezinárodní ochrany) je podle § 11a zákona o azylu dvoufázové, přičemž v první fázi dochází k posouzení, zda žadatel uplatnil nebo se objevily skutečnosti, které žadatel bez své viny nemohl v původním řízení uvést a nebyly předmětem zkoumání, a zároveň zda jsou tyto skutečnosti relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. V prvé řadě tak dochází k posouzení, zda je žádost přípustná, a pouze pokud správní orgán shledá, že tomu tak je, posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany znovu a opětovně rozhoduje o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany. Žalobcem uváděnou skutečnost žalovaný neshledal hodnověrnou, nemůže se tak jednat ani o skutečnost novou a nadto azylově relevantní.
6. K námitce žalobce, v níž odkazoval na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, žalovaný uvedl, že není zřejmé, co tím žalobce míní, a není zřejmé ani to, v čem měl žalovaný pochybit a co měl ve věci žalobce za pomoci rozsáhlého aparátu zjistit. Rovněž tak z podané žaloby není zřejmé, jakého pochybení se měl žalovaný dopustit při posuzování skutečností vážících se k odchodu žalobce z jeho vlasti, a doplnil, že žalobce do České republiky přicestoval na základě víza za účelem podnikání a svůj pobyt si zde legalizoval podle zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalovaného tak není zřejmé, jaké azylově relevantní důvody měl žalovaný v důvodech odchodu žalobce z jeho vlasti shledat.

Posouzení žaloby

7. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Podle protokolu o předání rozhodnutí převzal žalobce napadené rozhodnutí dne 25. 9. 2017, žaloba byla soudu doručena dne 10. 10. 2017, tj. poslední den lhůty určené k jejímu podání. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, splňuje formální náležitosti na ni kladené, a je tedy projednatelná.
8. Soud o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), za předpokládaného souhlasu účastníků, neboť žádný z nich nevyjádřil ve stanovené lhůtě nesouhlas s tímto postupem.
9. Z obsahu správního spisu žalovaného se podává, že žalobce dne 11. 3. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, již zdůvodnil tak, že má na území České republiky manželku a syna, manželka byla po těžké operaci a musel s ní být a pomáhat jí. Kdyby odjel, manželka by zůstala sama, po operaci to měla složité, syn chodil do školy. Na U. rovněž neměl možnost vydělat tolik, aby zajistil rodinu, jeho manželka měla v České

republice hrazené zdravotní pojištění, a tedy zdravotní péči zdarma, což na U. nefungovalo. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 7. 2016, č. j. X, tak, že žalobci nepřiznal mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Zabýval se rodinnými vazbami žalobce a dospěl k závěru, že zde není důvod, pro který by případně nemohla žalobcova rodina vycestovat spolu s ním na U., rovněž tak zdravotní péče jeho manželky nebyla vázána na území České republiky. Krajský soud v Praze zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 31. 10. 2016, č. j. X, a Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 24. 5. 2017, č. j. X.

10. Dne 29. 6. 2017, v poslední den platnosti výjezdního příkazu, podal žalobce v přijímacím středisku novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co dne 1. 6. 2017 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany zdůvodnil žalobce tím, že chce pomáhat své rodině žijící na území České republiky, být psychologickou podporou a pomáhat, jak může. Zjistil, že má předvolání do armády, přišlo mu asi před sedmi nebo osmi měsíci. Kdyby se vrátil na U., předvolali by ho na vojenskou správu, aby vysvětlil, proč tam nebyl, když se povolávalo. Mohli by ho zavřít nebo donutit bojovat. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 4. 7. 2017, žalobce uvedl, že o tom, že mu přišlo předvolání, se dozvěděl od své matky. Pokud by nepřišel na vojenskou správu, mohli by si to vykládat tak, že se skrývá z politických důvodů, neboť nepodporuje u. věc. Uvedl rovněž, že povolávací rozkaz je třeba převzít osobně, pokud není povolávaný zastížen, pak rozkaz zase odnesou. Vyjádřil názor, že vojenskou správu nezajímá, že se v době doručování povolávacího rozkazu nacházel v zahraničí, navíc nelegálně, z titulu žádosti o azyl.
11. Součástí správního spisu žalovaného jsou zprávy o zemi původu žalobce, a to výnosy prezidenta U. ze dne 29. 3. 2016, č. X, o propuštění vojáků základní vojenské služby do zálohy, a ze dne 26. 9. 2016, č. X, o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, zpráva České tiskové kanceláře ze dne 2. 11. 2016 „Na východě U. už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv v roce 2016, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na U. 16. 2. až 15. 5. 2017, výroční zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2017 – U., výroční zpráva Amnesty International 2017 a zpráva žalovaného ze dne 12. 7. 2017 o situaci v zemi (U.) – politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.
12. Žalobce byl předvolán k seznámení s poklady rozhodnutí a ačkoliv mu bylo předvolání řádně doručeno, k seznámení se nedostavil.
13. *Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

14. Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřijatelné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení (viz rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. X, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. X).
15. V daném případě není pochyb o tom, že doručení povolávacího rozkazu, resp. snaha o jeho doručení, je novou skutečností, již žalobce nemohl bez své viny uplatnit již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť tato skutečnost podle žalobcova tvrzení nastala (říjen či listopad 2016) až poté, co bylo vydáno rozhodnutí v řízení o první žádosti (dne 1. 7. 2016). Žalovaný závěr o tom, proč tato nová skutečnost nezakládá přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu, založil na tom, že výpověď žalobce vyhodnotil s ohledem na obsah shromážděných zpráv o zemi původu jako nevěrohodnou. Postupoval přitom procesně správně, neboť za účelem prověření věrohodnosti žalobce s ním provedl pohovor k opakované žádosti (srov. rozsudek ze dne NSS 13. 9. 2017, č. j. X). Žalovanému lze přisvědčit v tom, že věrohodnost tvrzení žalobce ohledně důvodu, pro který žádá o mezinárodní ochranu (ať již jde o žádost první, nebo opakovanou), je pro posouzení žádosti klíčová. Pokud žalovaný vyhodnotí žadatelem uvedený důvod pro podání opakované žádosti jako nevěrohodný, je zřejmé, že posuzovat jeho relevanci z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany není možné a žádost je třeba posoudit jako nepřijatelnou.
16. Žalobce jím uvedený nový důvod pro podání opakované žádosti nedoložil žádnou listinou, prokazoval ji tak pouze vlastní výpovědí. Žalovaný již v průběhu pohovoru k opakované žádosti seznamoval žalobce s vlastními poznatky ohledně aktuálního stavu mobilizace (tedy že došlo k demobilizaci a žádné další kolo mobilizace neprobíhá) a absence trestnosti jednání žalobce. Vedl ho k tomu, aby se k těmto otázkám vyjádřil. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že ze zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil (překlad výnosu prezidenta U. ze dne 26. 9. 2016, zpráva ČTK ze dne 2. 11. 2016, zpráva Ministerstva vnitra České republiky ze dne 12. 7. 2017), plyne, že od září 2016 nedochází k povolávání vojáků v záloze k výkonu vojenské služby v rámci mobilizace. Nadále probíhají pouze odvody k výkonu základní vojenské služby, kterou žalobce absolvoval v letech 1994 – 1996. Žalobce věrohodnost těchto zpráv o zemi původu nezpochybňuje, nezaujal k nim žádné stanovisko, ani v soudním řízení nenavrhoval doplnit dokazování dalšími zprávami o zemi

původu, jimiž by byla vyvrácena správnost zjištění žalovaného. Soudu nevznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění učiněných žalovaným na podkladě výše zmíněných zpráv o zemi původu, neboť tyto informace jsou potvrzovány i zprávou francouzské O. z května 2017 z pozorovací mise uskutečněné na U., která je soudu známa z jeho úřední činnosti a s níž se mohou účastníci seznámit v anglickém jazyce na: <https://www.ofpra.gouv.fr> (str. 30 a 31). S ohledem na zjištění plynoucí ze zpráv o zemi původu je tedy zřejmé, že se u. vojenská správa nemohla pokoušet doručit žalobci v říjnu či listopadu 2016 povolávací rozkaz, neboť v tomto období již žádná mobilizační vlna neprobíhala. Žalovanému nelze klást za vinu, že s využitím svého rozsáhlého aparátu, jímž dle žalobce disponuje, nedohledal žádnou zprávu o zemi původu, která by prokazovala pravdivost žalobcovy výpovědi. Nelze totiž dokázat něco, k čemu nedochází.

17. Z počínání žalobce od doby, kdy poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že jediným účelem jeho úsilí je vyhnout se vyhoštění a legalizovat si pobyt na území České republiky. První žádost totiž byla podána za okolností, že žalobce pobýval na území České republiky nepřetržitě od roku 2007 (předtím mu bylo již jednou uloženo správní vyhoštění, to bylo ještě před změnou jména a příjmení), od roku 2010 nelegálně, za tu dobu mu byla uložena tři vyhoštění a v případě nevycestování z České republiky mu hrozí výkon trestu odnětí svobody. Důvody uvedené v první žádosti byly zjevně irelevantní z pohledu mezinárodní ochrany. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce v poslední den, kdy byl oprávněn se zdržovat na území České republiky v souvislosti s řízením o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany (poslední den platnosti výjezdního příkazu vydaného po právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V opakované žádosti se odvolal na skutečnost, ke které však mělo dojít již před sedmi nebo osmi měsíci. Neuvedl, co mu bránilo v podání opakované žádosti bezprostředně poté, co se o nové skutečnosti dozvěděl, v soudním řízení, v němž bylo přezkoumáváno rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, se o této nové skutečnosti nezmínil. Účelovost, s jakou si žalobce ve správních i soudních řízeních ve věci mezinárodní ochrany počíná, jeho věrohodnost neposiluje, spíše naopak. Věrohodnosti žalobce pak neprospívá ani hrubá nepřesnost, které se dopustil žalobcův zástupce při sepisu žaloby tím, že nově uvedený důvod spočívající v pokusu o doručení povolávacího rozkazu označil jako relevantní skutečnost odchodu žalobce z vlasti (žalobce opustil svoji vlast již v roce 2007, může tak jít nanejvýš o důvod obavy z návratu do země původu). Tento zjevný anachronismus nicméně soud nehodnotí v neprospěch samotného žalobce.
18. Soud tedy uzavírá, že žalovaný správně vyhodnotil tvrzení žalobce nově uplatněné v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako nevěrohodné, a tedy opakovanou žádost jako nepřijatelnou. Soud se neztotožňuje ani s výtkou žalobce, že pokud měl žalovaný jím uvedenou skutečnost za neprokázanou, měl ho vyzvat k předložení důkazu. Jak soud uvedl již výše, žalovaný se pokusil podrobně objasnit skutkový stav pohovorem s žalobcem. Z něho vyplynulo, že informaci o pokusu vojenské správy doručit mu povolávací rozkaz má žalobce pouze od své matky, přičemž současně popsal, že povolávací rozkaz je třeba doručit osobně a pokud vojenská správa brance nezastihne, odnese ho. Vyzývat žalobce za tohoto stavu k předložení povolávacího rozkazu tak evidentně nebylo smysluplné. Žalobce pak sám žádný důkaz nenavrl, a to ani v žalobě. Pakliže by žalobce disponoval jakýmkoliv důkazem k prokázání jím tvrzeného nového důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, nepochybně by jej zástupce žalobce (advokát) předložil soudu spolu s žalobou, popř. alespoň uplatnil návrh na provedení takového důkazu. To se však nestalo.

Žalovaný tedy nepostupoval v řízení o žádosti žalobce v rozporu se zákonem, nezatížil řízení vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

19. Nad rámec nezbytně nutného soud uvádí, že ze zpráv o zemi původu žalobce, které se zabývají otázkou výkonu vojenské služby a jsou soudu známy z jeho úřední činnosti, plyne, že trestného činu proti branné povinnosti se dle u. trestního zákoníku může dopustit jen ten, kdo osobně převzal povolávací rozkaz a nedostavil se k výkonu vojenské služby v souladu s tímto rozkazem. Aspekt osobního převzetí povolávacího rozkazu je klíčový, což ostatně připustil při pohovoru k žádosti sám žalobce. Jelikož žalobce povolávací rozkaz nepřevzal, nehrozí mu žádný trest za to, že dříve nenastoupil k výkonu vojenské služby. I kdyby žalobci hrozilo uložení trestu za to, že se v roce 2016 nedostavil na vojenskou správu, nelze tresty, které jsou za vyhýbání se vojenské povinnosti předvídaný u. trestním zákoníkem (trest se pohybuje od správní pokuty až po odnětí svobody v délce dvou až pěti let), považovat za nepřiměřené, v zásadě odpovídají délce trestu odnětí svobody za trestný čin nenastoupení mimořádné služby (za stavu ohrožení státu nebo válečného stavu) v ozbrojených silách (§ 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) v České republice, která činí jeden rok až pět let. Takový trest by tedy ani nebylo možné považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu interpretovaného ve světle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (k tomu podrobněji viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. X). Případná hrozba trestu za nenastoupení výkonu vojenské služby tak není relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany. Povolání k výkonu vojenské služby žalobci v současnosti nehrozí vůbec. Tvrzení žalobce tak nezakládají přípustnost opakované žádosti i z důvodu zjevného nedostatku jejich relevance ve vztahu k mezinárodní ochraně.
20. Z námitky žalobce, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost, nelze zjistit, v čem konkrétně žalobce spatřuje pochybení žalovaného. Soud proto jen v obecnosti uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti dle § 68 odst. 2 s. ř., tedy uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení (zde nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zastavení řízení o jejím udělení), právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (zde příslušná ustanovení zákona o azylu) a označení účastníka řízení (zde jménem a příjmením, datem narození, údajem o státní příslušnosti a evidenčním číslem žadatele o mezinárodní ochranu). Z napadeného rozhodnutí je však patrné, že žalobce není v rozporu s § 18 odst. 2 s. ř. identifikován místem trvalého pobytu. K tomu soud uvádí, že ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu (resp. místa faktického bydliště, neboť žalobce nemá na území ČR trvalý pobyt, dokonce mu bylo uděleno správní vyhoštění) nezpůsobilo neurčitost výrokové části rozhodnutí, neboť žalobce byl náležitě identifikován jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. V situaci, kdy žalobce nemá na území České republiky trvalý pobyt, ani nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby jej tímto údajem v rozhodnutí označil. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že smyslem citovaných zákonných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky založilo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jedině v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou (viz rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. X). Tato situace však v daném případě nenastala, žalobce byl označen dostatečně tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jinou osobou, k čemuž mj. slouží i evidenční číslo

žadatele o mezinárodní ochranu, které bylo v rozhodnutí uvedeno. Absence kompetenčního ustanovení, na základě něhož bylo rozhodováno, rovněž nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V řízení totiž nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by žalovaný nebyl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ani v průběhu správního řízení nenamítal, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání napadeného rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, kdo byl účastníkem řízení, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

21. Soud neshledal důvodnou ani obecnou námitku porušení § 68 odst. 3 s. ř. (nedostatečná kvalita odůvodnění rozhodnutí žalovaného) a tvrzení, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný naopak skutkový stav náležitě objasnil, a to jednak provedením pohovoru se žalobcem, jednak shromážděním věcně relevantních a přiměřeně aktuálních zpráv o zemi původu. Z nich pak dovedl závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, který srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodné a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

Tomáš Kocourek v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.